

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/37/2021
Identifikačné číslo spisu: 8318200121
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8318200121.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Priemyselný park Chemes, s.r.o., so sídlom Chemlonská 1, Humenné 066 01, IČO: 36 471 780, zastúpený Advokátskou kanceláriou Brösl & Čentík s.r.o., so sídlom Rázusova 1, Košice - mestská časť Juh 040 01, IČO: 50 560 611, proti žalovanému: Nexis Fibers a.s., so sídlom Chemlonská 1, Humenné 066 12, IČO: 36 729 680, zastúpený: SEDLÁČEK, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Karpatská 3291/36, Stupava 900 31, IČO: 51 018 128, o zaplatenie 59.282,93 eur, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 7Cb/3/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. mája 2020, č. k. 4Cob/41/2019-614, takto

rozhodol:

I. Návrh na prerušenie konania zamieta.

II. Dovolanie o d m i e t a.

III. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 11. marca 2019, č. k. 7Cb/3/2018-487 v spojení s opravným uznesením č. k. 7Cb/3/2018-508 zo dňa 15. apríla 2018 konanie v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov vo vlastníctve žalobcu v rozsahu 1793m² s príslušenstvom za obdobie užívania od 1.9.2016 do 31.10.2017 zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.839,57 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.839,57 eur od 2.3.2018 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému vo vzťahu k žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 59.282,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne titulom vydania bezdôvodného

obohatenia. Žalobca je vlastníkom areálu Priemyselného parku Chemes, nachádzajúceho sa na adrese Chemlonská 1 v Humennom. Žalovaný dlhodobo užíval bez právneho titulu, t. j. bez uzatvorenej nájomnej zmluvy, plochy o celkovej výmere 8898m². Žalobca mal za to, že mu patrí odplata vo výške 6,15 eur bez DPH/m²/rok. Vystavil faktúru č. 37000077 zo dňa 15.2.2017 a faktúru č. 37000079 zo dňa 1.3.2017 za užívanie plôch vo výmere 19.200m². Uvedené faktúry však žalovaný žalobcovi vrátil ako neoprávnene vystavené, nakoľko užívanie plôch odôvodnil uzatvorením zmlúv o zriadení vecných bremien. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 261 ods. 1, § 1 ods. 2, § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, podľa § 451 ods. 1 a 2, § 458 ods. 1 a § 489 Občianskeho zákonníka a podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z.

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi stranami sporu bola dňa 11.10.2010 uzatvorená zmluva o zriadení vecného bremena, predmetom ktorej bolo zriadenie vecného bremena k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcu o výmere 257 093m², k. ú. T., parcely č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, v prospech nehnuteľností, ktoré sú vo vlastníctve žalovaného, stavieb na LV č. XXXX. Podľa čl. III. bod 3 bolo predmetom uvedenej zmluvy zriadenie vecného bremena k zaťaženým nehnuteľnostiam spočívajúce v povinnosti vlastníka zaťažených nehnuteľností strpieť, aby vlastník panujúcich nehnuteľností voľne bez časového a vecného obmedzenia v súlade so vzájomne odsúhlasenou základnou mapou areálu Priemyselného parku Chemes užíval všetky zaťažené nehnuteľnosti, na ktoré sú a budú prístupové cesty, chodníky a železničné vlečkové koľaje na prechod a prejazd (osobnými i nákladnými motorovými vozidlami alebo inými dopravnými prostriedkami), z panujúcich nehnuteľností, a to do panujúcich nehnuteľností za účelom ich užívania, údržby a výkonu vlastníckych práv k týmto panujúcim nehnuteľnostiam. Predmetom vecného bremena je aj využitie zaťažených nehnuteľností do vzdialenosti 10 metrov okolo vonkajšieho obvodu každej panujúcej nehnuteľnosti na vykonávanie stavebných práv a úprav rekonštrukcii a nových stavieb panujúcich nehnuteľností bez potreby individuálneho súhlasu vlastníka alebo budúcich vlastníkov alebo nadobúdateľov zaťažených nehnuteľností, za dodržania ustanovení príslušných najmä energetických stavebných bezpečnostných predpisov, užívanie všetkých potrubných mostov a káblových kanálov, užívanie všetkých nadzemných a podzemných potrubí pre odpadovú a vodovodnú kanalizáciu. Ďalej bolo nesporné, že medzi spoločnosťou Chemes, a.s. Humenné ako prenajímateľom a žalovaným bola uzavretá zmluva o nájme pozemkov č. 005/2007/NZ/D/25700-CHAS na dobu neurčitú, kde predmetom nájmu boli parcely č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX, č. XXXX/XXX a č. XXXX/XXX. Žalobca sa domáhal žalovanej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov v jeho vlastníctve za obdobie od 1.9.2016 do 31.10.2017, t. j. 13 mesiacov, vo výmere 8898m² - časti parcel č. XXXX/X, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/X, XXXX/XX, v zmysle plánu vypracovaného geodetom na základe jeho objednávky zo dňa 25.4.2017, ktorý bol žalobcovi dodaný dňa 2.5.2017. Cena požadovaná žalobcom bola 6,15 eur/m²/rok. Nakoľko v priebehu konania zobral žalobca žalobu späť o uplatnenom nároku za užívanie pozemkov o rozlohe 1793m², súd konanie zastavil. Predmetom konania tak zostal nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov žalovaným v rozlohe 7105m², pričom žalobca predložil fotodokumentáciu obsahujúcu fotografie vyhotovené v mesiaci marec 2017, dňa 25.9.2017, dňa 24.10.2017, dňa 19.2.2018 a na CD nosiči predložil krátke videá zachytávajúce situáciu v areáli Priemyselného parku. Žalovaný nerozporoval uplatnený nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov o rozlohe 546m² na parcelách č. XXXX/XXX a XXXX/X, avšak namietal výšku uplatneného bezdôvodného obohatenia 6,15 eur/m²/rok. S poukazom na odôvodnenie uvedenej výšky ceny za užívanie pozemkov predložil v spore žalobca nájomnú zmluvu medzi ním a spoločnosťou ANDRITZ Slovakia, s.r.o. zo dňa 1.1.2017. Žalovaný však predložil Nájomnú zmluvu č. 01/2006 zo dňa 27.12.2006, kde výška nájomného bola 2,10 eur/m²/rok a Zmluvu o nájme pozemkov č. 005/2007/NZ/D/25700-CHAS, kde výška nájomného bola 2,28 eur/m²/rok. Súd tak dospel k záveru, že priemerná výška obvyklého nájomného bola v žalovanom období 3,11 eur/m²/rok a nie 6,15 eur/m²/rok, nakoľko zmluvne dojednanú cenu s jedným nájomcom, spoločnosťou ANDRITZ Slovakia s.r.o., nebolo možné považovať za cenu obvyklú. Súčasne sám žalobca v žalobe uviedol výšku priemernej odplaty v sume 3,11 eur/m²/rok. Cenu 6,15 eur/m²/rok žalobca nijako nezodôvodnil a ani nepreukázal. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie 1.839,57 eur (546 x 3,11/12x13). Vzhľadom na omeškanie žalovaného priznal súd prvej inštancie žalobcovi zákonný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne od 2.3.2018, t. j. odo dňa

nasledujúceho po doručení žaloby, nakoľko nemal za preukázané, žeby zo strany žalobcu bol žalovaný pred podaním žaloby kvalifikovane vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia.

4. Vo zvyšnej časti žalovaný nárok rozporoval a tvrdil, že plochy uvádzané žalobcom neužíval, resp. išlo o plochy, ktoré užíval na základe zriadeného vecného bremena, teda nie bez právneho dôvodu. Namietal nepreukázanie rozsahu užívania plôch zo strany žalobcu vo vzťahu k nemu, pokiaľ sa jednalo o plochy, na ktorých bolo podľa predloženej fotodokumentácie zachytené uloženie materiálu. Súd prvej inštalácie uviedol, že pri určení výšky bezdôvodného obohatenia bolo rozhodujúce, o čo sa nadobúdateľ obohatil v čase získania bezdôvodného obohatenia, bez ohľadu na to, či medzičasom, keď sa uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, došlo k zníženiu obohatenia. Za smerodajné kritérium súdy považujú pôvodný vznik a nie ďalšie zotrvávanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštalácie sa zaoberal časťami parciel špecifikovanými žalobcom, za užívanie ktorých sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a tým, či ich užívaním došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Na strane žalobcu bolo dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočnej výmery pozemkov v jeho vlastníctve, ktoré mal žalovaný užívať bez právneho titulu a tiež preukázanie skutočnosti, v akom časovom intervale tieto pozemky žalovaný mal reálne užívať.

5. Pokiaľ sa jednalo o parkovisko, žalobca si uplatnil nárok na zapltenie bezdôvodného obohatenia za užívanie celkovej výmery pozemku 1244m², pričom rozsah užívania mali preukázať fotografie č. 4 a 15 (č. l. 237, 301 súdneho spisu). Fotografia č. 4 zachytávala štyri nákladné motorové vozidlá, pričom jedno bolo pri vykladacej rampe a ďalšie odstavené na ploche, súčasne sa tam nachádzali aj dve osobné motorové vozidlá. Na fotografii č. 15 boli zachytené štyri nákladné motorové vozidlá, jedno pri rampe a ďalšie odstavené na ploche. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštalácie zistil, že v roku 2016 pri parkovaní áut nájomníkov žalovaného v priemyselnom parku, pokiaľ išlo o nájomníka nad 1000m², za služobné autá do 3 ton mal parkovanie bezplatne, služobné auto nad 3,5 ton - 150,- eur za rok, súkromné auto do 3,5 tony - 10 súkromných áut 0,- eur za rok. V roku 2017 služobné auto do 3,5 tony - nájomník nad 1000 m² nebytového priestoru bezplatne, služobné auto nad 3,5 tony 200,- eur/rok/auto, služobné auto do 3,5 tony dodávateľa služieb a materiálu pre firmu Priemyselný park Chemes 100,- eur/rok/auto. Tieto skutočnosti boli žalovanému oznámené p. D., zamestnancom žalobcu dňa 11.01.2016 a dňa 10.01.2017. Súd prvej inštalácie dospel k záveru, že pokiaľ išlo o osobné motorové vozidlá, žalobcovi nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko tieto mali parkovanie bezplatné. Pokiaľ išlo o nákladné motorové vozidlá, tieto uvedenú časť pozemku nevyužívali na parkovanie, ale za účelom nakládky a vykládky boli dočasne odstavené na ploche. Žalobca predložil len dve fotografie zachytávajúce momentálny stav v čase ich vyhotovenia, čo neznamenalo, že takýto stav pretrvával po celú žalovanú dobu, pričom súčasne z fotografií nebolo možné určiť rozsah záberu plôch týmito motorovými vozidlami. Na uvedenom nič nemenil žalobcom doložený prehľad motorových vozidiel, ktorých vstup povolil do priestoru, pretože časové úseky tam zaznamenané preukazovali, že išlo o nákladné motorové vozidlá, ktoré boli v priestore zhruba jednu hodinu, za účelom nakládky alebo vykládky tovaru. Pokiaľ išlo o ďalšie fotografie, na ktorých boli zaznamenaná motorové vozidlá, potvrdzovali, že prebieha vykládka, resp. nakládka tovaru. Pokiaľ sa jednalo o diely č. 3 - rampa, parcela XXXX/X, výmera 57 m², č. 4 - prístrešok - vstup, parcela XXXX/X, výmera 62 m², č. 5 - vstup do budovy, parcela XXXX/X, výmera 4 m², č. 7 - príručný sklad, parcela XXXX/X, výmera 21 m², č. 12 - prístrešok - sklad, parcela č. XXXX/X, výmera 107 m², č. 16 - skladová plocha, parcela č. XXXX/X, výmera 1 869 m², vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že tieto objekty nevybudoval žalovaný. Boli súčasťou stavieb - budov, ktoré v roku 2010 v takomto stave odkúpil od samotného žalobcu. Následne ich aj v takomto stave nerušene užíval. Teda tieto objekty nadobudol žalovaný do svojho vlastníctva a ako s takými s nimi aj nakladal. Neužíval ich bez právneho titulu a ich užívaním na jeho strane nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Pokiaľ išlo o diel č. 13 - skladová plocha, parcela č. XXXX/XXX, výmera 411 m² a diel č. 14 - skladová plocha, parcela č. XXXX/XXX, výmera 1 159 m², v tejto časti žalovaný nárok žalobcu nerozporoval čo do užívania plochy o rozlohe 506 m². Vo zvyšnej časti nárok považoval za nedôvodný a to vzhľadom na skutočnosť, že technológia v súvislosti s projektom Ecolpol II aj podľa predloženého plánu B. R. celkovo zaberala reálne plochu 506 m² a vo zvyšnej časti parcelu žalovaný nikdy neužíval. Nad uvedenú rozlohu 506 m² zo strany žalobcu nebolo preukázané, žeby žalovaný parcelu užíval. Pokiaľ sa jednalo o diel č. 15 - skladová plocha,

parcela č. XXXX/X, výmera 56 m², diel č. 16 - skladová plocha, parcela XXXX/X, výmera 1 269,- m², diel č. 17 - skladová plocha, parcela č. XXXX/X, výmera 920 m², diel č. 18, skladová plocha, parcela č. XXXX/X, výmera 492 m², diel č. 19, parcela č. XXXX/X, výmera 152 m², diel č. 20, skladová plocha, parcela č. XXXX/X, výmera 255 m², žalovaný nepoprel, že na uvedených častiach parciel vo vlastníctve žalobcu mal v žalovanom období umiestnené kontajnery v celkovom počte 5, pričom každý z nich reálne zaberá plochu o rozlohe 8 m², čo celkovo predstavuje 40 m². Daná skutočnosť vyplývala aj z predloženej fotodokumentácie - fotografie č. 2, 5, 13, 23, 24, 32, 36, 39. Z ďalšej fotodokumentácie predloženej žalovaným vyplýva, že sa jedná o zábery zachytávajúce momentálnu situáciu na predmetných parcelách, t. j. odstavené nákladné vozidlá pri vykládke, resp. nakládke, odstavené osobné motorového vozidlá, na častiach parciel uložený materiál, resp. súčiastky, alebo odpad, pričom zo žiadnej z fotografie nevyplýva a ani z nej nemožno určiť rozsah, v akom boli predmetné časti parcely č. XXXX/X užívané žalovaným. Prvé fotografie sú až z marca roku 2017, pričom žalobca nepreukázal, žeby aj predtým žalovaný parcely užíval a v akom rozsahu ich užíval. Pokiaľ sa jednalo o halu o výmere 896 m² bolo nesporné, že jej vlastníkom je spoločnosť TWISTA a že medzi spoločnosťou TWISTA a žalobcom je uzavretá zmluva o podnájme na pozemok, na ktorom sa táto stavba nachádza. So súhlasom spol. TWISTA predmetnú halu užíva aj žalovaný. To však neznamená, že sa jedná o zmenu podnájomcu ohľadom parcely pod halou. V zmysle uvedenej zmluvy je teda práve táto spoločnosť ako podnájomník povinná žalobcovi uhrádzať dohodnutú cenu za užívanie parcely pod halou, pričom to, že následne táto spoločnosť umožnila žalovanému užívať danú halu neznamená, že sa tým zbavila svojich povinností titulom podnájomnej zmluvy. Nič na tom nemení ani jej zlá finančná situácia. Ani z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie podnájomcu, žalobca nie je oprávnený domáhať sa náhrady za nezaplatené podnájomné uplatnením si nároku na bezdôvodné obohatenie voči žalovanému. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena, nárok žalobcu vo zvyšnej časti nebol dôvodný a preto ho zamietol. Žalobca nepreukázal skutočnú výmeru pozemkov, ktoré mal žalovaný bez právneho titulu užívať a ani dobu užívania.

6. Žalobcom navrhnuté dôkazy a to nariadenie znaleckého dokazovania ohľadom preukázania rozsahu užívania pozemkov žalovaným a stanovenia obvyklej ceny odplaty za ich užívanie, bolo zamietnuté. Žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom rozlohy plochy, ktorú mal žalovaný užívať, nepredložil žiadne relevantné dôkazy, pričom uvedené nebolo možné zistiť ani znaleckým dokazovaním. Relevantným pre vypracovanie znaleckého posudku nemohol byť ani plán vypracovaný Ing. Motykom, nakoľko bol vyhotovený podľa pokynov žalobcu. Aj nariadenie znaleckého dokazovania za účelom zistenia výšky obvyklého nájomného považoval súd prvej inštancie za nehospodárne a neúčelné, ktoré by spôsobilo iba prietahy. Dôkaz výsluchom svedka F. súd nepripustil z dôvodu, že nebol navrhnutý včas, vzhľadom na sudcovskú koncentráciu konania. Obdobne súd nepripustil výsluch konateľa žalobcu, ktorý mal možnosť zúčastniť sa pojednávania dňa 11.3.2019. Súd tiež nepripustil výsluch B. G., nakoľko vykonal mapovanie užívania nehnuteľností iba na základe pokynov samotného žalobcu a nemohol sa vyjadriť ku skutočnému užívaniu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“), keďže mal žalovaný neúspech iba v nepatrnej časti, súd mu vo vzťahu ku žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 21. mája 2020, sp. zn. 4Cob/41/2019 rozsudok súd prvej inštancie potvrdil okrem výroku o zastavení konania v časti. Žiadnej zo sporových strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a žalovaného nebolo dôvodné. Poukázal na to, že súd prvej inštancie vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil správny právny záver. Zdôraznil, že odvolacie námietky žalobcu boli len všeobecným vyjadrením jeho vnímania predmetu sporu. Žalobca nekonkretizoval, v čom videl nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, teda vo vzťahu, ku ktorým konkrétnym parcelám súd pochybil, ak tieto nevyhodnotil ako parcely užívané bez právneho dôvodu žalovaným. Žalobca náležitým spôsobom nepreukázal užívanie ďalších parciel, resp. plôch žalovaným bez právneho dôvodu, ku ktorej dôkaznej povinnosti pri uplatnení nároku na bezdôvodné obohatenie ho zaväzoval zákon (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). K námietke žalobcu týkajúcej sa nevykonania navrhnutých dôkazov odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozsudku

súdu prvej inštancie v bode 56. Z návrhu na vykonanie znaleckého posudku nevyplývalo, na základe akých skutočností malo byť znalecké dokazovanie vykonané, teda čo malo byť podkladom vo vzťahu k rozsahu užívanej plochy. Žalobca nepredložil manipulačný návod s kontajnermi, z ktorého by rozsah manipulačnej povinnosti vyplýval. Aj výška nájomného bola súdom prvej inštancie ustálená správne, ak tento vychádzal z prvotného vyčíslenia samotným žalobcom a bola primeraná k sumám doposiaľ uhrádzaným žalovaným za prenájom parciel. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že obvyklou cenou nebola cena stanovená jedinou nájomnou zmluvou. Bolo zrejmé, že žalobca mal v areáli viacerých nájomcov, nebol problém pre neho predložiť súdu všetky nájomné zmluvy za žalované obdobie, teda v danom mieste a čase, preto správne konštatoval súd prvej inštancie, že žalobca neunesol v tomto smere dôkazné bremeno. Odvolací súd vyslovil presvedčenie, že na skutkovom zistení by nič nezmenili ani výsluchy konateľa žalobcu, či navrhovaných svedkov. Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného k vyhovujúcemu výroku odvolací súd poukázal na dôvodnosť nároku žalobcu na bezdôvodné obohatenie vyčíslené v bode 45. rozsudku. Výška nájomného vychádzala z akceptácie informácie uvedenej v žalobe, ktorá informácia vychádzala z priemeru nájmu vypočítaného pre 20 obchodných spoločností, ktoré si od žalobcu prenajímajú nehnuteľnosti v priemyselnom parku. V podstate vychádzalo z trhovej ceny nájmu v danom mieste a čase. Irelevantné bolo tvrdenie žalovaného, že žalobca pred podaním žaloby ho nevyzval k premiestneniu hnutel'ných vecí nachádzajúcich sa na parcele, ktorá nebola zmluvne ošetrová zväzkovým vzťahom medzi žalobcom a žalovaným. Bolo povinnosťou žalovaného starať sa o svoje práva, teda mať vedomosť, ktoré parcely môže užívať po práve. Len v absencii výzvy na vypratanie časti nehnuteľnosti nevzhliadol odvolací súd konanie žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom a zamietajúcom výroku v súlade s § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p.

8. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. e) C. s. p., že rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený senát, ako i podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., že rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Navrhol, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok a rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

9. Dovolateľ s poukazom na dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) C. s. p. uviedol, že pri posudzovaní nestrannosti súdu musia byť splnené tieto kritériá: a) subjektívna nestrannosť - nestranný je taký sudca, ktorý podľa svojho vedomia a svedomia je nezávislý od prejednávanej veci a strán sporu, a b) objektívna nestrannosť - je daná neexistenciou okolností, ktoré by mohli viesť k pochybnostiam o tom, že sudca takýto vzťah k veci nemá. Platí, že subjektívne posúdenie nestrannosti sudcu musí byť podriadené následnému prísnejšiemu objektívnemu posúdeniu. Dovolateľ poukázal na tzv. teóriu zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa tak javiť v očiach strán. Preto neexistovala prekážka, aby v dovolacom konaní nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená. Dovolateľ mal za to, že sudkyňa Okresného súdu Humenné, ktorá vydala rozsudok vo veci mala pomer k strane sporu, žalovanému. Preukazoval to nasledovnými skutočnosťami: pravdepodobné prevzatie trestného oznámenia na sudkyňu samotnou sudkyňou JUDr. Janou Tomášovou a nepredloženie trestného oznámenia na disciplinárne prejednanie predsedovi Okresného súdu Humenné. Podľa názoru žalobcu, ak by sa potvrdilo podozrenie, že sudkyňa neodovzdala trestnú vec, ktorá sa týkala spáchania trestných činov jej osoby a žalovaného, táto skutočnosť vytvára objektívne podozrenie o jej zaujatosti. Dovolateľ navrhol vykonať dôkaz listinami, ktoré boli súčasťou trestného spisu, z ktorých by bolo možné zistiť časové rozpätie, ako dlho mala sudkyňa trestný spis u seba bez toho, aby ho postúpila osobe na to určenej, t. j. predsedovi súdu.

10. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., dovolateľ poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorej súčasťou bola aj prax opakovane vyjadrená vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu. V zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/81/2010 „Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy

na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.“ S ohľadom na vyššie uvedené dovolateľ poukázal na bod 53. rozhodnutia odvolacieho súdu, teda k zdôvodneniu nepripustenia dôkazu znaleckým dokazovaním, keď odvolací súd uviedol, že žalobca nepredložil manipulačný návod s kontajnermi, z ktorého by rozsah manipulačnej plochy vyplýval. Poukázal na to, že žalovaný uznal, že užíval určité plochy vo vlastníctve žalobcu, pretože tam mal napr. umiestnený kontajner. Odvolací súd uviedol, že v prípade, ak chcel žalobca preukázať využívanie väčšej výmery než bola samotná plocha kontajnera, mal predložiť manipulačný návod kontajnera. S ohľadom na uvedené bol zrejмый názor odvolacieho súdu, že žalobca ako strana sporu mal za každých okolností povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predkladať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Avšak podľa názoru žalobcu nebolo možné od neho spravodlivo žiadať, aby predložil manipulačný návod kontajnera, ak nebol v jeho vlastníctve. Preto ak žalobca preukázal, že kontajner bol na jeho pozemku umiestnený neoprávnene, mal žalovaný preukázať manipulačný rozsah jeho využívania. Konajúce súdy odmietli nariadiť znalecké dokazovanie, ktorým by bolo možné zistiť skutočný manipulačný priestor kontajnera. Záverom dovolateľ navrhol prerušiť dovolacie konanie podľa § 162 ods. 1 C. s. p. a § 193 C. s. p., a to do právoplatného skončenia trestného konania, ktoré sa týkalo JUDr. C. F. a žalovaného.

11. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril podaním zo dňa 10. mája 2021 a s poukazom na dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) C. s. p. uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané dňa 11.3.2019, opravné uznesenie dňa 15.4.2019. K okolnostiam namietaným žalobcom malo dôjsť po viac ako roku po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie. V spore žalobca nevzniesol námietku zaujatosti zákonnej sudkyne a uvedené netvrdil ani v odvolacom konaní. Uviedol, že skutočnosti tvrdené vo vzťahu k zákonnej sudkyňi sa týkajú procesného postupu sudcu a jeho rozhodovacej činnosti. Žalobca nepreukázal naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu. V ďalšom žalovaný poukázal na svoj postup v prípade podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia voči spoločnosti žalobcu, ktoré je vedené pod inou spisovou značkou a ktorému návrhu bolo vyhovené, pričom k námietke žalobcu, že k vydaniu rozhodnutia došlo za krátky čas, zdôraznil, že zákonné lehoty na nariadenie neodkladného opatrenia boli vymedzené v § 328 ods. 2 C. s. p. Poukázal na to, že išlo podľa jeho vedomosti o druhý vykonštruovaný prípad, kedy spoločnosť CHEMES, a.s. Humenné podala trestné oznámenie proti zákonnému sudcovi. Skutočným zámerom tak mohla byť snaha o zastráňovanie sudcov. Žalovaný k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. uviedol, že nebolo zrejmé, ktorú právnu otázku považoval žalobca za otázku zásadného právneho významu. Poukázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v bodoch 52. a 53. a uviedol, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno nielen vo vzťahu k plochám, na ktorých boli umiestnené kontajnery, ale ani k ďalším plochám. Povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení je pritom jednou zo základných zákonných povinností strán sporu, od ktorej závisel úspech či neúspech v spore. Argumentáciu žalobcu tak bolo potrebné považovať za účelovú, keďže odvolací súd netvrdil skutočnosti uvádzané žalobcom, odvolací súd sa v bode 53. stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, otázka predloženia či nepredloženia manipulačného návodu s kontajnermi alebo iného dôkazu nie je právnu, ale skutkovou otázkou, a bola spomenutá odvolacím súdom len príkladom. S ohľadom na uvedené nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol, alternatívne zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

12. Dovolateľ sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného. Uviedol, že v čase sporu nemal možnosť odhaliť potenciálny pomer sudkyne k strane sporu a preto nemohol vzniesť námietku zaujatosti. O vylúčení sudcu sa dozvedel z informácií spoločnosti CHEMES, a.s. Humenné. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, nakoľko námietku zaujatosti možno podať až vtedy, ak informáciou o zaujatosti sudcu strana sporu disponuje, preto ju žalobca nemohol uplatniť v odvolacom konaní. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/153/1996 v zmysle ktorého „Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti

dovolania v zmysle § 237 písm. g) O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.“ Ďalej poukázal na to, že zákon pri skúmaní zaujatosti sudcu normuje podmienky na vylúčenie pre prípad „odôvodnených pochybností“ a nie istotu o zaujatosti. Opätovne žalobca poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako i tzv. teóriu zdania. Uviedol, že k záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je síce potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý, postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom pochybnosti o jeho nezaujatosti. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. uviedol, že uvedené ustanovenie nevyžaduje, aby právna otázka, ktorá je predmetom dovolania, spĺňala aj podmienku zásadného právneho významu. V danom prípade odvolací súd musel vyriešiť zásadnú otázku, kto znášal dôkazné bremeno ohľadom preukazovania rozsahu užívania plôch vo vzťahu k aktuálnej dôkaznej situácii. Tým, že odvolací súd ponechal celé dôkazné bremeno na žalobcu, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ak by sa totiž odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, malo dôjsť k prerozdeleniu dôkazného bremena a žalovaný mal predostrieť dôkazy na preukázanie tvrdení o rozsahu užívania.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

14. V zmysle § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

15. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. e) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

16. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p., je prípustná.

17. Podľa § 420 písm. e) C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený senát.

18. Podľa § 431 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

19. O vadu zmätočnosti uvedenú v ustanovení § 420 písm. e) C. s. p., zakladajúcu prípustnosť dovolania sa jedná v prípade, ak vo veci nerozhodol zákonný sudca, alebo ak rozhodoval nesprávne obsadený súd. Pre naplnenie prípustnosti (a zároveň aj dôvodnosti) dovolania v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je však rozhodujúci záver (resp. zistenie) dovolacieho súdu, že k naplneniu tejto vady zmätočnosti došlo (t. j. že vo veci skutočne rozhodoval nezákonný sudca, resp. nesprávne obsadený súd), samotným subjektívnym pocitom strany sporu nie je dovolací súd pri svojom rozhodovaní viazaný.

20. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované ako judikát R 59/1997, v zmysle ktorého „neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ Občianskeho súdneho poriadku,

posúdiť túto otázku samostatne.“ Tento záver najvyššieho súdu je naďalej aktuálny vo vzťahu k § 420 písm. e) C. s. p.

21. Vyššie uvedenú vadu dovolateľ videl v tom, že sudkyňa vo veci rozhodujúca na súde prvej inštancie má pomer k strane sporu, k žalovanému a poukázal na pravdepodobné prevzatie trestného oznámenie samotnou sudkyňou bez jeho predloženia na disciplinárne prejednanie predsedovi súdu, ktorá skutočnosť tak mala vytvárať objektívne podozrenie o jej zaujatosti.

22. Dovolací súd z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu zistil, že dovolateľ k dovolaniu priložil trestné oznámenie spoločnosti CHEMES, a.s. Humenné (subjektu odlišného od žalobcu) na sudkyňu súdu prvej inštancie s tým, že poukazoval na iné súdne konanie, sp. zn. 7Cb/54/2019, v ktorom sa rozhodovalo o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom poukazoval na neobvyklý a protiprávny postup sudkyne.

23. Vzhľadom k uvedenému dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 49 ods. 1 až 3 C. s. p., v zmysle ktorých je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Vylúčený je aj sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

24. Z obsahu dovolateľom prednesenej argumentácie k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) C. s. p., vyplýva jeho nespokojnosť s postupom zákonného sudcu, ktorý z jemu neznámych dôvodov neodovzdal trestnú vec na disciplinárne konanie predsedovi súdu. Z uvedeného dovolaciemu súdu vyplývalo, že dovolateľ vo vzťahu k námietke zaujatosti zákonného sudcu namieta nie jeho pomer k sporu, stranám, k zástupcom či osobám zúčastneným na konaní, hoci svoju námietku takto smeroval, ale namietal procesný postup zákonného sudcu. Dovolací súd si dovoľuje odčítavať časť odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR z 19. júla 2010, sp. zn. 1 Nc 20/2010, v ktorom tento súd uviedol, že „meradlom pre hodnotenie objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania, ktoré je spravídla motivované tým, že súd nekoná a nerozhoduje podľa jeho predstáv. Takéto hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí účastníkovi konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu.“

25. Naviac dovolateľ predložil spolu s dovolaním trestné oznámenie na sudcu súdu prvej inštancie, ktoré sa malo týkať jeho postupu v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia pod sp. zn. 7Cb/54/2019, v ktorom rozhodovala ako zákonná sudkyňa JUDr. F.. Išlo o odlišné konanie, pričom oznamovateľom bola spoločnosť CHEMES, a.s. Humenné, subjekt odlišný od žalobcu v predmetnom spore. Vzhľadom na odlišnosť subjektov a predmetu sporu pre dovolací súd nevyplývala zaujatosť zákonnej sudkyne v danom prípade.

26. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) C. s. p.

27. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, kto znášal dôkazné bremeno ohľadom preukázania rozsahu užívania plôch vo vzťahu k aktuálnej dôkaznej situácii odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a celé dôkazné bremeno preniesol na žalobcu.

28. Dovolací súd uvádza, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd

pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 2Cdo/54/2018, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

29. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) C. s. p.).

30. Dovolací súd uvádza, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnou (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotno-právna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a podobne), ako aj otázka procesno-právna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

31. Pokiaľ však v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd, nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

32. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že dovolateľom vymedzená otázka sa týka skutkových zistení súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu ako i hodnotenia ním predložených dôkazov súdom prvej inštancie ako i dovolacím súdom. Dovolateľ nesúhlasil so závermi súdov, že v spore neunesol dôkazné bremeno o ním tvrdených skutočnostiach, pričom mal za to, že práve žalovaný neunesol bremeno popretia, následkom čoho mal byť skutkový stav opísaný žalobcom nesporný. Tvrdil, že práve žalovaný mal preukázať rozsah užívania plôch vo vlastníctve žalobcu a to predložením manipulačného návodu kontajnera. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu mal podľa dovolateľa spočívať v tom, že súdy nesprávne preniesli dôkazné bremeno na žalobcu, v dôsledku ktorej skutočnosti bol žalobca v spore neúspešný.

33. Dovolací súd poukazuje na to, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. V predmetnom spore bolo na žalobcovi, aby preukázal opodstatnenosť podanej žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenie, t. j. že žalovaný užíva jeho vlastníctvo bez právneho dôvodu. Záver o unesení či neunesení dôkazného bremena je výsledkom dokazovania a súvisí so skutkovými zisteniami súdov nižších inštancií, do ktorého už dovolací súd vzhľadom na ustanovenie § 442 nemôže zasahovať a je viazaný skutkovým stavom zisteným dovolacím súdom. Dovolateľom nastolená otázka nebola otázkou právnou zameranou na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu (jeho konkrétneho ustanovenia), ale predstavuje otázku, ktorá sa týka skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom, z ktorého dôvodu nemohla byť podrobená dovolaciemu prieskumu.

34. Dovolací súd konštatuje, že záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal už vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017), zotrváva na ňom a nevidí dôvod, aby sa od neho v rozhodovanej veci odklonil.

35. S poukazom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) C. s. p.

36. Dovolateľ navrhol prerušiť dovolacie konanie podľa § 162 ods. 1 a § 193 C. s. p., do právoplatného skončenia trestného konania, ktoré sa týkalo sudkyne súdu prvej inštancie. Podľa dovolateľa rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, ktorú nebol oprávnený vyriešiť. Dovolací súd s poukazom na § 162 ods. 1 C. s. p. dospel k záveru, že v danom prípade nie je splnená uvedená podmienka. Dovolací súd sa zaoberal prípustnosťou dovolania v zmysle § 420 písm. e) C. s. p., s ohľadom na dovolateľom tvrdené skutočnosti o zaujatosti sudkyne súdu prvej inštancie, pričom však nevzhladol uvedený dovolací dôvod. Vzhľadom k tejto skutočnosti zamietol návrh dovolateľa na prerušenie dovolacieho konania ako nedôvodný.

37. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p.). Dovolací súd rozhodol tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.